

Gouden Nevel

Eco-thriller

Thijs Voortman



Flamboyant

Proloog | Goed en kwaad

Blaricum Nederland, woensdag 9 december 1998 om 23.41 uur

Norah voelde de kou van het zand door haar tengere lichaam omhoogtrekken. Ze wist dat ze verder moest. Met haar hand veegde ze de tranen van haar wangen en tastte de donkere smalle kruipruimte af. Met haar knuffel in één hand kroop ze voorzichtig door het vochtige koude zand. Het rook muf, alsof hier in geen honderd jaar iemand was geweest.

Haar vader had haar op het hart gedrukt om niet te stoppen, totdat ze de andere kant had bereikt. Na een paar meter ging ze toch rechtop zitten, loodrecht onder de plek waar ze zojuist een harde klap had gehoord. Ze twijfelde er niet aan dat haar vader was gevallen en op de vloer boven haar lag. Trillend drukte ze haar hand tegen de houten vloer, alsof ze hem kon aanraken. Instinctief voelde ze aan dat ze nooit meer dichterbij hem zou komen dan op dit moment. *Ik wil niet bij je weg, papa.*

Norah schrok op van het geluid van voetstappen op de vloer boven haar en kroop snel door. De kruipruimte ging over in een smalle gang die van grove bakstenen was gemaakt. De gang leidde naar de Protestantse Kerk aan de overkant van haar huis en had tijdens de Spaanse Inquisitie dienst gedaan als vluchtroute. Het geluid dat ze zojuist had gehoord, verdween verder naar de achtergrond naarmate ze dieper in de gang kwam. Na een paar minuten voelde ze de zware trillingen van een auto boven haar hoofd. Ze bevond zich midden onder de straat die voor de kerk langsliep. Haar ademhaling versnelde. *Ik ben er bijna.*

Tien meter verder begon de gang schuin omhoog te lopen. Haar knieën deden pijn van de schaafwonden die door het kruipen over de harde stenen waren ontstaan. In het donker kon ze geen hand voor ogen zien en ze tastte voortdurend de ruimte voor zich af, totdat ze het

einde van de gang had bereikt. Ze ging op haar pijnlijke knieën zitten en voelde een houten deur, precies zoals haar vader had gezegd. Met haar verkleumde hand zocht ze naar een deurklink en vond die halverwege. Ze wilde de klink naar beneden duwen, maar verstijfde bij het horen van het geluid van krakende traptreden dat plotseling achter de deur vandaan kwam. Doodstil bleef ze zitten en drukte haar knuffel stevig tegen zich aan.

Norah hoorde hoe iemand aan de andere kant van de deur rondliep, een kastdeur opende en even later weer sloot. Opnieuw kraakten de traptreden. Daarna was het stil.

Ze hoopte dat het die dominee was over wie haar vader het had gehad, maar ze wist het niet zeker. *Straks is hij het niet.* Terug naar huis gaan, durfde ze niet. Haar twijfel werd weggenomen door een harde klap aan het begin van de gang, waarvan het geluid haar zelfs hier bereikte. *Ga weg, alsjeblieft!*

Voorzichtig opende Norah de deur en kroop de gang uit. Zo snel als ze kon, stond ze op en keek om zich heen. Voor zich zag ze een gehavende houten trap. Door het streepje licht dat onder de deur bovenaan de trap scheen, kon ze zien dat ze zich in de kelder van de kerk bevond. Tegen de afgebladderde muren stonden schilderijen met religieuze afbeeldingen die niet thuishoorden in de vrome Protestantse Kerk. Aan de andere kant van de kelder stonden drie eikenhouten wijnvaten die werden gebruikt om wijn in te laten rijpen. Naast de schilderijen zag ze de kast staan die zojuist door iemand was geopend. Ze hoopte vurig dat het de dominee was geweest.

Norah klopte het zand en het spinrag van haar wit-roze pyjama en uit haar halflange bruine haren. Met haar linkerhand pakte ze de trapleuning vast en liep voorzichtig trede voor trede de trap op naar boven. Haar knuffel hield ze met haar andere hand tegen zich aan geklemd. Bij iedere kraak wachtte ze een halve seconde. De twijfel om verder te gaan, sloeg steeds meer toe. Toch liep ze door. *Ik moet doen wat papa heeft gezegd.*

De deur bovenaan de trap zat niet op slot. Ze duwde die een stukje open en gluurde naar binnen. In de keuken zag ze een eettafel met een goed gevulde fruitschaal en op het aanrecht stond een waterkoker waar waterdamp uit kwam die in een dun sliertje oploste in de lucht. Norah duwde de deur verder open en liep de keuken in.

'Meneer de dominee?' vroeg ze aarzelend, terwijl ze vluchtig om

zich heen keek. Niemand reageerde. Angstig schuifelde ze op haar blote voeten door de keuken en kwam via een openstaande deur uit in de hal van de kerk. In haar hand hield ze nog steeds haar knuffel vast, alsof die op dit moment haar enige houvast in haar leven was. De tochtige hal voelde koud aan en rechts naast zich zag ze een tafel met lange witte gedenkkaarsen, waarvan er enkele brandden. Norah liep door en opende de deur die uitkwam in de kapel, waar ze al zo vaak via het raam naar binnen had gekeken, maar nooit eerder was geweest. Het rook naar oud hout en vochtige stenen. Door de onbestemde sfeer in de oude kapel voelde ze de spanning door haar lichaam trekken.

In het midden bleef ze vlak voor het spreekgestoelte staan. Halverwege de muur, achter het spreekgestoelte, hing een groot houten balkon waar het kerkorgel stond met daarboven keurig gepoetste zilverkleurige orgelpijpen. Met opengesperde ogen nam ze ieder detail in zich op. Haar blik bleef hangen bij het grote houten kruis dat onder het balkon aan de muur hing. *Als U bestaat, wilt U mij dan helpen?*

Verschrikt draaide Norah zich om toen ze voetstappen hoorde naderen.

‘Wat doe jij hier zo laat? Jij woont toch aan de overkant?’

Ze keek recht in de vriendelijke ogen van de dominee die vanuit de kerktuin de kapel kwam binnenlopen. Bezorgd liep hij naar haar toe. Hoewel ze hem herkende en haar vader haar op het hart had gedrukt dat ze naar hem toe moest gaan, deinsde ze toch achteruit. Ze schrok van het imposante wit-paarse gewaad dat hij nog aan had van de avondmis.

Hij zag het en hield zijn handen in de lucht om haar te laten zien dat hij niet dichterbij zou komen. ‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor. Dit is kleding die ik tijdens de mis draag. Waarom sta jij hier alleen in je pyjama? Waar is je vader, is er wat gebeurd?’

Hij zag dat bij haar linkerknie bloed door haar pyjama kwam. Met een bezorgde blik in zijn ogen streek de dominee met zijn hand door zijn korte grijze haar en drukte zijn bril met ronde glazen recht op zijn neus.

‘Mijn papa... er komt iemand aan,’ fluisterde Norah.

‘Wie komt eraan? Jouw vader?’

‘Nee, er zit iemand achter mij aan. Van papa moest ik hiernaartoe gaan.’ Haar stem klonk breekbaar, bijna verontschuldigingend dat ze zomaar de kerk was binnengeslopen.

De dominee maakte zich zorgen en probeerde te begrijpen wat er aan de hand was, maar hij wilde eerst zeker weten dat er geen problemen binnen de familie waren. Zij zou niet de eerste zijn.

‘Lieverd, ik zal je helpen. Kom mee naar de keuken, dan praten we er eerst even over.’

Norah schudde driftig haar hoofd en deed een stap naar achteren. ‘Nee, ik heb iets gehoord, er komt iemand aan.’

De dominee wilde naar haar toelopen, maar de stemmen die hij hoorde uit de kelder van de kerk weerhielden hem hiervan. Hij twijfelde geen seconde meer. *Er is echt iets aan de hand.*

‘Kom mee!’ Hij greep Norah bij haar arm en trok haar mee richting de houten kerkbanken. Bij de derde rij bleef hij stil staan en tilde de klep van een van de banken op.

‘Snel, verstop je hierin, dan ga ik hulp halen. Wees muisstil, wat er ook gebeurt! Alles komt goed,’ fluisterde hij geruststellend.

Norah klom in de bank en maakte zich klein. De dominee sloot de klep en haastte zich de keuken in om daar de deur naar de kelder te sluiten. Hij greep de deurklink vast en voelde tegelijk hoe de deur krachtig werd opengeduwde, waarna hij bij zijn keel werd gegrepen. De man die hem vasthad, droeg een zwarte bivakmuts en duwde hem hardhandig terug de keuken in tegen de keukentafel aan. Twee andere mannen volgden en gingen om hem heen staan. De dominee kon geen kant op. Zijn hoofd zei hem dat hij terug moest vechten, maar zijn lichaam was bevroren van angst. *Wat willen ze?!*

‘Waar is ze?’ vroeg degene die hem vasthield op een kalme toon die niet paste bij het geweld dat hij zojuist had gebruikt.

‘Wie? Hoe bedoelt u?’

Zonder dat hij een tweede kans kreeg om antwoord te geven, kreeg de dominee een harde stoot in zijn buik. Hij kromp ineen en viel van de pijn op de keukenvloer. Terwijl hij probeerde op te staan, kreeg hij een trap in zijn rug en viel plat op zijn buik. Zijn gekleurde gewaad lag als de vleugels van een gesneuvelde vleermuis om hem heen. *Oh God, sta me bij.*

Hij probeerde te schreeuwen, maar door de klap op zijn rug had hij er de adem niet voor. De man die voor hem stond, zag dat de dominee tevergeefs een poging deed om hulp te roepen en glimlachte neerbuigend. ‘Ik zou je mond maar houden als je de Schepper nog niet wilt ontmoeten,’ zei hij bot, terwijl hij bij hem neerknielde. Hij pakte de dominee bij zijn enkel vast en sleepte hem als een dood beest over de vloer de kapel in, waar hij in het gangpad tussen de kerkbanken werd losgelaten.

‘In mijn vak brengt praten je nergens. Misschien is dat in jouw kerk

anders, maar we zijn hier niet om te bidden of te biechten. Vergiffenis is voor mij toch te laat, daar begint zelfs de Heer niet meer aan,' lachte hij schijnheilig. 'Voor de laatste keer, waar is dat meisje?'

De dominee stak zijn hand in de lucht. 'Wacht, wacht...' perste hij er met veel moeite uit. Hij voelde dat er langzaam meer lucht door zijn longen begon te stromen. Ondanks de pijn in zijn hele lichaam, vond hij de kracht om zich op te richten. Hij ging op zijn knieën zitten en zette zijn bril recht. Met zijn hand wreef hij over zijn pijnlijke ribben. Hij stond op en terwijl hij de ogen van zijn aanvaller zocht, wees hij zonder te spreken naar de deur van de nooduitgang die openstond en uitkwam in de kerktuin. *Ik moet haar beschermen.*

Met een piepende ademhaling begon hij te praten. 'Alstublieft meneer, dit is het huis van Onze Lieve Heer. Hoe kan een jong meisje iets verkeerd hebben gedaan?'

De dominee had meer lucht nodig en wachtte een paar seconden, voordat hij verder kon spreken. 'Ze was zo bang... ze rende naar buiten toen ze jullie hoorde. Doet u haar alstublieft niets aan,' stamelde hij. Om zijn smeekbede kracht bij te zetten, keek de dominee naar het grote sobere kruis dat hoog in de kerk hing en sloeg met zijn hand een denkbeeldig kruisje op zijn borst. In zijn gedachten maakte hij zich ernstige zorgen om Norah en besepte dat ze op de vlucht was. *U moet haar redden.* Vrijwel onhoorbaar begon de dominee te bidden om hulp. De man die voor hem stond, zag het en schudde meewarig zijn hoofd, alsof hij het lot van de dominee daarmee wilde bezegelen.

Norah lag op haar zij in de kerkbank. Het was benauwd in de kleine ruimte, waardoor zweetdruppeltjes langs haar voorhoofd naar beneden liepen.

Door een opening in de vorm van een klaver, die in de houten kerkbank was gesneden, zag ze hoe de dominee hardhandig de kapel in werd gesleept. Ze kon zien dat hij pijn had en moeite had met ademen. Een man met een bivakmuts op legde hem op de vloer neer, een paar meter bij de kerkbank vandaan waarin zij verstopt zat. Bewegingloos keek Norah naar de dominee en durfde bijna niet te ademen. *Ik moet stil zijn.* Het duurde even, voordat de dominee met veel moeite kon opstaan. Ze zag dat er gepraat werd, maar ze kon niet alles verstaan. Met haar ogen volgde ze de hand van de dominee die ergens naar wees. Hij keek schuin omhoog naar het kruis en begon vervolgens in zichzelf te praten.

Alstublieft, laat ze weggaan.

Norah deed haar best om geen geluid te maken en kon maar net voorkomen dat ze een gil slaakte, toen ze zag dat een van de mannen achter de dominee ging staan en hem met een zilveren kandelaar krachtig op zijn achterhoofd sloeg. De dominee greep met zijn hand naar zijn hoofd en viel door de klap voorover. De man die voor hem stond, ving hem op en fluisterde iets in zijn oor wat Norah met moeite kon verstaan: 'Waar is jouw God nu?'

Volgens haar vader geloofde Norah's moeder dat God overal aanwezig was, zolang je maar in Hem geloofde. Ze sloot haar ogen een paar tellen. *Ik geloof dat U er bent, echt waar.*

Norah opende haar ogen weer om te zien of het had geholpen, maar in plaats daarvan zag ze hoe de man de dominee als een zak aardappels op de grond liet vallen. Hij gebaarde naar de andere twee om de kapel te verlaten.

De dominee lag op de koude kerkvloer met zijn gezicht in de richting van de kerkbank waarin Norah zat. Met een hand voor haar mond en ingehouden adem zag ze hoe hij daar roerloos bleef liggen in zijn witpaarse gewaad en met een bebloed achterhoofd. De dominee bleef haar aankijken, alsof hij haar met zijn blik wilde troosten. Langzaam vielen zijn lichtblauwe ogen dicht. Het geluid van de dichtslaande deur van de nooduitgang veroorzaakte een trilling door haar lichaam. Daarna was het stil, zo stil dat het haar bij de keel greep. Norah voelde haar hoofd zwaar worden en alles om haar heen begon te draaien. Sneller en sneller. Het leek op een draaiorgel op de kermis dat volledig op hol was geslagen. Met haar handen zocht ze naar een houvast dat niet te vinden was in de kleine benauwde ruimte. *Help me, papa! Alsjeblieft!* Haar ademhaling ging steeds sneller, totdat alles om haar heen donker werd. Vlak voordat ze flauwviel, hoorde ze in de duisternis de stem van de dominee. Het waren de woorden die hij tegen haar had gezegd, vlak voordat hij de klep van de kerkbank had gesloten. *Alles komt goed.*

Het ochtendlicht dat door de hoge glas-in-loodramen naar binnen scheen, vervulde de kapel met een rustieke sfeer, alsof er de afgelopen nacht niets was gebeurd.

Norah opende haar ogen en knipperde een paar keer. Ze had geen idee hoe laat het was, maar omdat ze vogels hoorde fluiten, ging ze

ervan uit dat het vroeg in de ochtend was. Haar lichaam deed pijn van de verkrampte houding waarmee ze in de kerkbank lag. Het duurde niet lang, voordat ze weer wist waar ze was. Angstig keek ze opnieuw door de klavervormige opening in het hout. De lampen in de kapel waren nog aan en de dominee lag enkele meters verderop. Ze bleef een paar minuten liggen om er zeker van te zijn dat die mannen er niet meer waren. Langer durfde ze niet te wachten, omdat ze bang was dat ze anders terug zouden komen. *Ik moet naar mijn tante.*

Met beide handen duwde ze de houten klep van de kerkbank voorzichtig omhoog. Ze stapte uit de bank en voelde een rilling door haar lijf gaan, toen haar blote voeten de koude stenen kerkvloer raakten. De dominee lag op de grond met een bebloed achterhoofd. Norah liep naar hem toe, al vond ze het eng om hem zo te zien liggen.

‘Meneer de dominee?’ vroeg ze zachtjes. Ze boog zich over hem heen en zag dat zijn ogen gesloten waren. ‘Meneer de dominee, wakker worden. Ik moet naar mijn tante,’ zei ze wat harder. Toen hij niet reageerde, liep ze vertwijfeld langs hem heen richting de nooduitgang. Voordat Norah naar buiten liep, wierp ze een laatste teleurgestelde blik op het houten kruis aan de muur. *Waarom heeft U ons niet geholpen?*

Norah opende de deur en liep de kerktuin in. Het was koud en vochtig buiten. De zon kwam langzaam op, maar had het ochtendschemer nog niet verjaagd. De tuinlampen schenen op de heilige lucht die als een sluier over de tuin hing.

De eeuwenoude kerktuin zag er wild, maar verzorgd uit met in het midden een imposante olijfboom die groot en sterk genoeg was om de koude winters in Nederland te doorstaan. De dominee en zijn voorgangers hadden door de hele tuin planten met een Bijbelse achtergrond geplant, zoals de hysop en de geurige moriah.

Norah liep over een smal schelpenpaadje en voelde de gebroken schelpjes in haar voeten prikken. Het deed haar niets, omdat de kou de pijn verdoofde. Links stonden rijen met wijnstokken waar de kerk sinds jaar en dag wijn van maakte die in de eiken wijnvaten in de kelder werd bewaard. Rechts van haar lag een klein kerkhof met enkele vervallen graven.

Aan het einde van het schelpenpaadje bereikte Norah een poort, waarachter de openbare weg lag. Ze opende de poort en liep bibberend op haar blote voeten door de Torenlaan, waar verderop winkeliers druk bezig waren met de bevoorrading van hun winkels. Hoewel ze hier was

opgegroeid, voelde alles opeens onbekend aan. Ze dacht aan haar vader en aan de dominee die in de kapel lag. De realiteit van wat er was gebeurd, begon nu pas echt tot haar door te dringen. De gebeurtenissen van de vorige avond raasden door haar gedachten en begonnen hun weg te vinden naar iedere vezel in haar kleine lichaam.

Bevangen door een allesoverheersend gevoel van onmacht bleef Norah na vijftig meter midden op straat staan. Ze was verstijfd van angst en kou.

De eigenaresse van een bakkerij vlakbij merkte haar op en liep bezorgd naar haar toe. Ze hurkte bij haar neer en sloeg een arm om haar heen. 'Lieverd, wat doe jij hier buiten in je pyjama? Waar zijn je ouders?' vroeg ze en keek verontrust naar de bloedvlekken op haar pyjamabroek. Ze had meteen door dat er iets ernstigs met haar aan de hand was.

Steeds meer mensen verzamelden zich om Norah heen en keken elkaar bezorgd en vragend aan. Het geroezemoes leek op een zwerm bijen die om hen heen vloog. De eigenaresse stond op en sloeg haar jas om Norah heen om haar tegen de kou te beschermen. Ze wilde haar hand pakken om haar mee naar binnen te nemen, maar Norah bleef stokstijf staan.

'Kunt u mij naar mijn tante brengen?' zei ze plotseling, terwijl haar ogen afdwaalden naar een zwarte SUV die rustig de straat in kwam rijden.

'Dat is goed, lieverd, maar kom eerst even mee naar binnen. Het is zo koud hier.'

De eigenaresse liep met Norah de stoep op naar de bakkerij. Voordat Norah de winkel in ging, keek ze over haar schouder en zag de SUV stapvoets langs de mensen op straat rijden. Achter het stuur zat een man die haar indringend aankeek. In de verte hoorde ze de sirenes van de hulpdiensten dichterbij komen die door de ongeruste omstanders waren gewaarschuwd.

Nooit eerder in haar korte leven had ze het verschil tussen goed en kwaad zo duidelijk gezien en diep vanbinnen gevoeld als nu.

Glazen bol

Onder het Ross-ijsplateau Antarctica, woensdag 9 januari 2019 om 14.53 uur

Geruisloos bewoog de mini-onderzeeër zich door het ijskoude zeewater. Op de millimeter nauwkeurig volgde de onderzeeër de onderzijde van het ijs op steeds dezelfde afstand. De felle zoeklampen brachten licht in het donkere water, al was het zicht niet meer dan een meter of tien. Langzaam minderde de onderzeeër vaart.

‘Nog dertig meter en dan zijn we op de juiste plek,’ zei Jill en wees naar het bedieningspaneel van de sensoren. Jack keek op. Hij drukte op een blauwe knop op het paneel, waardoor vier lange armen met sensoren gelijktijdig uit de onderzeeër schoven. Het gevaarte leek nog het meest op een zeespin.

‘Kun jij je voorstellen dat we na deze laatste metingen koers zetten naar het middelpunt van het ijsplateau?’ vroeg hij, alsof hij het zelf niet kon geloven.

‘Dat was wel de bedoeling van deze hele expeditie,’ zei Jill en glimlachte. ‘Maar bijzonder is het zeker.’

Een onbemande onderzeeër van de Deense overheid had dit punt een paar jaar geleden ook bereikt. Alleen was die beschadigd teruggekeerd zonder betrouwbare metingen. Het onderzoeksinstituut van de Verenigde Naties had daarom bewust voor een bemande expeditie gekozen. Daar kleefden meer risico's aan, maar de kans van slagen was groter.

‘Jammer dat we geen Nederlandse vlag in het ijs kunnen prikken als we er zijn,’ grapte Jill.

‘Dat kan wel, maar dan aan de onderkant.’ Jack lachte, terwijl hij de uitgeschoven armen nauwkeurig in de gaten hield.

Vanwege de kou en de stroming onder het ijsplateau was de mini-onderzeeër robuust gebouwd. Er pasten precies twee personen in de glazen bol in het midden van de constructie, die was gemaakt van het ijzersterke en lichte materiaal grafeen. Aan de onderzijde hingen grote batterijen, waarmee het vaartuig met gemak duizenden kilometers kon varen.

De data die de eerste sensor had verzameld, stroomden binnen. Jill schudde haar schouders en haar nek los en begon de gegevens te analyseren.

‘Opmerkelijk,’ zei ze na een tijdje.

‘Wat is er?’ vroeg Jack, terwijl hij naar de uitgeschoven armen keek die in het donkere water werden verlicht door de schijnwerpers.

Jill reageerde niet en scrolde geconcentreerd door alle gegevens. *Dit kan niet.* Ze keek op naar Jack en toonde hem de data.

‘De temperatuur van het zeewater is hier hoog, ruim twee graden hoger dan verwacht. Dat is onmogelijk. We varen nota bene naar een kouder deel,’ zei Jill en streek met haar hand over haar voorhoofd.

‘Je hebt gelijk,’ bevestigde Jack. ‘Maar ik verwacht dat er een probleem is met de sensor die deze data heeft opgehaald. Bij de bouw van de mini-onderzeeër is er rekening mee gehouden dat sensoren kapot kunnen gaan door de barre omstandigheden. Zoals bij de Deense onderzeeër. De andere sensoren verrichten daarom dezelfde metingen. Laten we die eerst afwachten, voordat we conclusies trekken.’

Jack haalde diep adem. Voor het eerst tijdens deze expeditie drong pas echt het besef tot hem door dat boven hen een ruim driehonderd meter dikke ijslaag lag en onder hen de eindeloos diepe zee. Daartussen dreven zij, onbereikbaar voor iedereen. *Als hier iets gebeurt, zijn we verloren.* Hij keek Jill aan en zonder het uit te spreken, leek het wel alsof zij tot hetzelfde inzicht was gekomen.

De tweede en derde set gegevens kwamen gelijktijdig binnen. Jill begon te zoeken naar de hoogte van de temperatuur. ‘Overall exact gelijk,’ zei ze bezorgd.

‘Je hebt gelijk. De temperatuur is veel hoger dan tot nu toe, uit welk onderzoek dan ook, is gebleken. Daar moet toch een verklaring voor zijn?’ Jack keek om zich heen in de grote glazen bol, alsof hij verwachtte daar het antwoord te vinden en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

‘We moeten snel handelen, Jack. Ik ben er niet gerust op.’ Jill activeerde de onderzeeër die hierop haar koers vervolgde naar het midden

van het ijsplateau. 'Zodra we het middelpunt over zo'n honderd kilometer hebben bereikt, wil ik nog één meting doen. Oké? Dan varen we daarna zonder te stoppen onder de ijsplaat vandaan naar het expeditie-schip. Ik krijg een vreemd gevoel bij die hoge temperatuur.'

'Dat is goed. Dit moet echt zo snel mogelijk worden onderzocht,' beaamde hij.

Zwijgzaam zaten ze naast elkaar, terwijl hun vermoeidheid de overhand begon te krijgen. De duisternis om hen heen hielp hier niet bij.

Na een paar minuten was Jill de eerste die de stilte verbrak. 'Het is jouw beurt voor een powernap, Jack. We moeten het protocol blijven volgen. Anders vallen we straks allebei in slaap.'

'Ok, dan sluit ik een half uurtje mijn ogen' zei Jack en liet zijn hoofd schuin tegen de hoofdleuning rusten.

Jill zou het liefst ook haar ogen even dichtdoen, maar een half uur wakker blijven, vond ze toch belangrijker. Dat bood haar de gelegenheid om alvast de zeestromen te analyseren en berekeningen te maken om beter te begrijpen wat er aan de hand kon zijn. Voor haar was dit de enige manier om de 'wat als-gedachte' van zich af te kunnen zetten, die zich meester van haar had gemaakt sinds ze de hoge temperatuur had gezien.

Na een tijdje werd Jack wakker van een lichte schok. Een paar seconden keek hij zoekend om zich heen, maar zijn automatische piloot nam het al snel over. Precies zoals hij tijdens de intensieve training voor deze expeditie had geleerd. Hij scande en analyseerde alle meters op het bedieningspaneel en binnen een paar seconden wist hij waar ze zich bevonden. *Tien kilometer van het middelpunt.* Hij keek links van zich naar Jill. Zij was ook in slaap gevallen. *Ik had toch wakker moeten blijven.* Jack voelde dat de onderzeeër schommelde. Dat was eerder gebeurd, alleen was het nu veel heftiger. Er draaiden verschillende stromingen om de onderzeeër heen. *Wat is dat?* In de verte zag hij een zwakke lichtblauwe gloed de diepdonkere zee binnendringen. *Onmogelijk!*

'Jill, wakker worden! Jill!'

Ze opende haar ogen door de paniekerige stem van Jack. 'Wat is er aan de hand? Waarom schudden we zo?'

'We moeten hier zo snel mogelijk weg. We zijn nu ongeveer onder het midden van het ijsplateau. De stroming is hier zo sterk en onregelmatig en...'

Jack zag Jill vol ongeloof naar het lichtblauwe schijnsel staren dat steeds dichterbij kwam. 'Dat bedoel ik dus.'

Ze keek hem verschrikt aan. *Mijn God, dat kan maar één ding betekenen!*

'Jack, dat is het begin van een breuklijn! We moeten uit deze stroming zien te komen en onze route afbuigen richting het expeditiechip!' riep ze paniekerig. Met trillende vingers voerde Jack nieuwe coördinaten in om de onderzeeër geleidelijk uit de stroming te bewegen. Langzaam minderde de onderzeeër vaart en zette de nieuwe koers in. Jack keek op het instrumentarium vlak voor zich. *Het lukt, als we tenminste op tijd zijn geweest.*

Terwijl de onderzeeër de lichte gloed naderde, hoorden ze een bulderend geluid dat steeds luider werd. Het leek op het onophoudelijke gekletter van een waterval dat harder werd naarmate je dichterbij kwam. De onderzeeër begon te schokken, omdat de stroming weer sterker werd en deze de onderzeeër terug trok. Jack keek op het navigatiescherm en zag tot zijn schrik dat het niet gelukt was om de nieuwe koers vol te houden.

Hij voelde het zweet over zijn rug stromen. 'Dit gaat verkeerd!' riep hij tegen Jill, terwijl hij overschakelde naar handmatige bediening. In een ultieme poging probeerde hij de onderzeeër uit de stroming te sturen, maar die begon daardoor nog harder te schokken. *De stroming is veel te sterk!*

'Ik krijg geen controle, Jill. We zitten muurvast!'

Jack keek nerveus om zich heen naar de kolkende watermassa die om hun glazen bol wervelde en op het moment dat hij omhoog keek, bleef hij als versteend zitten. Hij wees naar boven. 'Kijk dan!'

Jill keek omhoog. *We zitten precies onder de breuk.* Een paar tellen staarden ze allebei naar het prachtige schouwspel in witte en azuurblauwe tinten dat zich boven hen ontvouwde. Door de onderkant van de ijslaag heen zagen ze water stromen als in een rivier. Op meerdere plekken in het ijs drong het water met enorme kracht door grote openingen de zee in. De witblauwe gloed verlichtte de zee steeds meer, waardoor het zicht vanuit de glazen bol verder toenam. In de verte zagen ze grote stukken ijs afbreken en het water inschieten.

'Houd je vast, Jack. We worden onder de breuklijn doorgetrokken!' schreeuwde Jill, maar door het bulderende geluid kon Jack haar vrijwel niet meer verstaan.

'Nog een paar honderd meter en dan...' Voordat Jill haar zin kon

afmaken, werd de onderzeeër krachtig naar beneden geduwd en tolde als een knikker door het water.

‘Jack, help alsjeblieft!’ gilde ze uit pure doodsangst.

Jack reageerde niet. Hij wist dat niets ze meer kon helpen. Het was alsof de hemel met al haar grootsheid en prachtige kleuren naar beneden denderde. Hij keek nog één keer omhoog en zag een grote ijsschots recht op de onderzeeër afkomen. In een fractie van een seconde sloeg hij op de noodknop. Jill zag het, maar besepte dat die noodknop niet bestemd was om haar te redden. Het ijs ramde tegen de onderzeeër en door de klap scheurde de glazen bol. Het ijskoude zeewater stroomde naar binnen.

Terwijl de onderzeeër langzaam als een gebroken parel in de diepte van de zee verdween, wees Jill met haar hand naar het zwarte kistje dat aan een rode ballon opsteeg en door de noodknop was afgeschoten. Jack lag levenloos naast haar. Tijdens haar laatste seconden vielen in haar gedachten alle berekeningen op de juiste plek samen. Als een waarzegster keek ze door de glazen bol de diepte in. De uitkomst was glashelder. Al haar angst en paniek verdwenen. Ze voelde een deken van rust over zich heen komen, omdat ze besepte dat ze niets meer hoefde mee te maken van wat onvermijdelijk zou gaan gebeuren.